

โลกนักมกกลางหาย

๓๓๑

เราเกิดมาภพชาติหนึ่ง เพื่อแสวงหาที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง แสวงหาสิ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นสุขได้ด้วยตนเอง และเป็นตัวตนที่แท้จริง สิ่งที่เราต้องการนี้รวมประชุมอยู่ในธรรมกายทั้งหมด ธรรมกายคือแก่นของชีวิต เป็นชีวิตในระดับลึกที่อยู่ภายในตัวของเรา ที่ทุกคนมีสิทธิ์จะเข้าถึงได้หากฝึกใจให้หยุดนิ่ง ถ้าหยุดได้เมื่อไรก็เข้าถึงได้เมื่อนั้น เมื่อเราเข้าถึงธรรมกายแล้ว ชีวิตเราจะอยู่อย่างมีความหมาย และอยู่อย่างมีเป้าหมาย เป็นชีวิตที่มีแก่นสารสาระมีความมั่นคง และปลอดภัยตลอดกาล

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน สิลวนาคชาดก ว่า

“อกตญฺสุส โปสสุส นิจุํ วิวรทสฺสีน
สพฺพญเจ ปจฺวี ทชฺชา เนว นํ อภีรทเย

ถึงหากจะให้แผ่นดินทั้งหมด แก่คนอกตัณญ์ ผู้คอยมอง
หาช่องอยู่เป็นนิตย์ ก็ไม่ทำให้เขาพอใจได้”

ไม่มีสมบัติชิ้นใดในโลก ที่จะทำให้คนโลภมาก เกิดความรู้สึกว่าเพียงพอ คนโลภจะมีใจพร่องอยู่เป็นนิตย์ ทำให้ไม่ยินดีในสิ่งที่ตนเองได้ ไม่พอใจในสิ่งที่มี หรือแม้ได้สิ่งที่ปรารถนามาแล้ว ก็ยังอยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก บางครั้งถึงขนาดทำบาปอกุศลโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องดีงาม เหตุที่ชาวโลกมีการเอารัดเอา

โลกนักมกกลางหาย

๓๓๒

เปรียบกัน ส่วนหนึ่งเกิดจากความโลภ ไม่รู้จักความพอดี ทำให้เกิดการแก่งแย่งชิงดีข่มเหงรังแกกัน ใช้อาวุธเข้าทำหั่นกัน โลกจึงเกิดความลัสนวุ่นวาย เพราะความไม่รู้จักพอของมนุษย์นั่นเอง

*ตั้งเรื่องในสมัยพุทธกาล เมื่อพ่อค้าชาวเมืองสาวัตถีได้เดินทางไปค้าขายยังต่างเมือง ก่อนออกเดินทางต่างชวนกันมาถวายภัตตาหารแด่พระบรมศาสดา และพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ แล้วขอถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะ พร้อมกับสมาทานศีล ๕ เพื่อเป็นเกราะแก้วคุ้มกันภัย จากนั้นก็พากันออกเดินทางพร้อมกับกองเกวียน ๕๐๐ เล่ม ทุกคนต่างมีความปิติ อิ่มเอิบเบิกบานใจในบุญกุศลที่ได้ทำ

เมื่อพวกพ่อค้าเดินทางผ่านเข้าไปในป่าดงดิบ ซึ่งเป็นป่ารกชัฏ พวกเขหาทางออกไม่ได้ได้แต่เดินวกไปวนมา เสียเวลาอยู่นานหลายวัน ก็ยังไม่พบทางออก น้ำ และอาหารค่อยๆ ร่อยหรอลงไป ทุกคนต่างหมดเรี่ยวแรง ไม่รู้จะทำอย่างไรก็เลยนึกถึงบุญ นึกถึงศีลที่ได้สมาทานก่อนออกเดินทาง แล้วส่งจิตไปถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอถึงพระองค์เป็นสรณะ และใน

*มก. เล่ม ๖๐ หน้า ๔๔๔

โลกนักมกกลางหาย

๓๓๓

วันที่ ๗ นั้นเอง บุญบันดาลให้พวกเขาพบต้นไทรใหญ่ที่ร่มรื่น
ทุกคนต่างรีบเข้าไปนั่งพักผ่อนที่โคนต้นไทรด้วยความดีใจ

หัวหน้าพ่อค้าสังเกตเห็นว่าต้นไทรมีใบเขียวชอุ่ม จึง
ทดลองตัดกิ่งทางด้านทิศตะวันออก ทันใดนั้นเอง ท่อน้ำขนาด
ลำตาลได้หลังไหลพรังพรูออกมาจากกิ่งต้นไทร พวกเขาพ่อค้าปีติ
ดีใจกันมาก พวกเขากันอาบและดื่มไปด้วยความชุ่มฉ่ำใจ จากนั้น
พวกเขาได้ไปตัดกิ่งทางทิศใต้ ความอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นอีกคือ
โกษนะมีรสเลิศประหนึ่งอาหารทิพย์ ได้หลังไหลออกมาจาก
กิ่งนั้น ทุกคนต่างกินอาหารด้วยความเอร็ดอร่อย เมื่อลองตัด
กิ่งไทรทางด้านทิศตะวันตก ปรากฏเหล่าสตรีงดงามประดุจ
เทพธิดาได้ออกมาจากกิ่งนั้น คอยบำรุงและอำนวยการความ
สะดวกให้เหล่าพ่อค้า เมื่อเสร็จภารกิจก็อันตรธานหายไป

จากนั้นพวกเขาพ่อค้าได้ไปตัดกิ่งไทรทางด้านทิศเหนืออีก
รัตนะ ๗ ประการก็หลังไหลออกจากกิ่งนั้น ทำให้พวกเขาพ่อค้าเกิด
ความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาพากันเก็บรัตนชาติ
บรรทุกจนเต็มเกวียนทั้ง ๕๐๐ เล่ม พร้อมกับบ่อนุโมทนาต่อรุกข-
เทวดาที่ช่วยชีวิตพวกตนไว้ แล้วทั้งหมดก็พากันกลับกรุงสวตธิ
โดยสวัสดิภาพ

เมื่อกลับถึงบ้าน พวกเขาพ่อค้าก็ชักชวนกันไปทำบุญถวาย

โลภนักมักลาภหาย

๓๓๔

ทานแต่พระภิกษุสงฆ์ และได้อุทิศบุญกุศลให้รูกขเทวาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ให้ทรัพย์แก่พวกตน พร้อมทั้งได้เล่าเรื่องราว
ทั้งหมดถวายพระบรมศาสดา พระพุทธองค์ตรัสชมเชยว่า “ดีแล้ว
ที่พวกเธอมีได้ลู่อำนาจความทะยานอยาก เป็นผู้รู้จักพอ จึงได้
ทรัพย์สมบัติมากมาย ผิดกับในกาลก่อนมือสັตบุรุษไม่รู้จัก
ประมาณ เห็นแก่ได้ จึงต้องถึงแก่ความตายอย่างน่าเวทนา”
พระองค์ทรงนำเรื่องในอดีตมาเล่าว่า

ในอดีตกาล ๗ ที่เดียวกันนั่นเอง มีพวกพ่อค้า ๕๐๐ คน
ได้หลงทางวนเวียนอยู่ในดินแดนพิศวงแห่งนั้น แล้วมาพบกับ
ต้นไทรใหญ่ที่มีร่มเงาเย็นสบาย ต่างพากันเข้าไปนั่งพักที่ใต้ร่ม
ต้นไทรนั้น พ่อค้าเหล่านั้นช่วยกันตัดกิ่งต้นไทรทางด้านทิศ
ตะวันออก ก็มีน้ำใสเย็นหล่อไหลออกมาเป็นสาย พวกเขาอาบ
ดื่มกินจนเพียงพอแก่ความต้องการ เมื่อสบายอกสบายใจกันแล้ว
ก็พากันตัดกิ่งทางด้านทิศใต้ ข้าวสาลี และอาหารหวานคาวที่มี
รสเลิศทั้งหลายก็ไหลออกมา พวกเขาก็ได้กินอาหารจนอิ่มทุกคน

จากนั้นพวกเขาได้ไปตัดกิ่งไทรทางด้านทิศตะวันตก
เหล่านาริตกแต่งประดับประดาร่างกายอย่างสวยงาม พากันออก
มาขับร้องฟ้อนรำ บำรุงบำเรอพ่อค้า ให้ได้รับความสะดวกสบาย
แล้วก็อันตรธานหายไป พวกพ่อค้าไม่รู้จักพอ ก็ช่วยกันตัดกิ่งไม้
ทางด้านทิศเหนือ ทันทิที่กิ่งนั้นถูกตัดขาด รัตนชาติมากมาย

โลกนักมกกลางหาย

๓๓๕

ก็พรั่งพรูออกมา เลือผ้าอาภรณ์ของมีค่าเครื่องประดับมากมาย
หลังไหลออกมาอย่างน่าอัศจรรย์

พวกเขาช่วยกันขนของมีค่าใส่เกวียนจนเต็ม แต่ก็ยัง
อยากได้มากกว่านั้นอีกเพราะความโลภไม่รู้จักพอ จึงชักชวนกันว่า
เราน่าจะตัดต้นไม้ต้นนี้ โคนให้ล้มลง เพราะบางทีอาจมีอะไรที่
ยิ่งกว่านี้ ขณะนั้นเองหัวหน้ากองเกวียนซึ่งเป็นบัณฑิตเห็นว่
การกระทำนั้นไม่สมควร จึงขอร้องว่า “พวกเราอย่าได้ทำลาย
ต้นไม้ต้นนี้เลย เราสมปรารถนาทุกอย่างเพราะอาศัยต้นไม้ต้นนี้
การทำเช่นนี้ ผู้รู้ทั้งหลายย่อมติเตียน ขอให้ทุกท่านออกเดิน
ทางกันดีกว่า”

พ่อค้าส่วนใหญ่ ถูกความโลภเข้าครอบงำเสียแล้ว จึงไม่
เชื่อฟังถ้อยคำของหัวหน้า ต่างถือมีดถือขวานมา ตั้งใจจะตัด
โคนต้นไม้ แต่ยังไม่ทันได้ลงมือ พญานาคราชซึ่งสถิตอยู่ที่แห่ง
นั้น เกิดความโกรธขึ้นมา จึงบอกให้พวกนาคฆ่าพ่อค้าเหล่านั้น
ให้หมด ยกเว้นนายกองเกวียนเพียงผู้เดียว นาคราชผู้มีฤทธิ์
ทั้งหลาย พากันฆ่าพวกพ่อค้าโลภมากจนหมดสิ้น ด้วยความ
โกรธที่ไม่รู้จักพอ เหลือไว้เพียงหัวหน้ากองเกวียนผู้มีคุณธรรม
แล้วช่วยกันขนรัตนชาติของมีค่าบรรทุกจนเต็มเกวียนทั้ง ๕๐๐ เล่ม
พาหัวหน้ากองเกวียนมาส่งถึงปากทางเข้ากรุงพาราณสี จาก
นั้นก็กลับสู่ผืนพิภพดังเดิม

โลกนักรักกลางหาย

๓๓๖

เราจะเห็นว่า โลกนักรักกลางหายอย่างนี้เอง ซึ่งถ้าเรา รู้จักยินดีในสิ่งที่ได้ พอใจในสิ่งที่มี เราจะได้สัมผัสถึงความเต็ม เปี่ยมของจิตใจ ที่รู้สึกว่าเป็นเพียงพอ ความพอดีทำให้เกิดความพอใจ ความพอใจเป็นความสุขที่ได้มา โดยไม่ต้องใช้เงินทองไปแสวงหา ซึ่งยอดนักสร้างบารมีผู้มีน้ำใจเยี่ยงพระโพธิสัตว์ ต้องพร้อมที่จะ เป็นผู้ให้ตลอดเวลา เพราะชาวโลกกำลังรอคอยพวกเราเหล่า กัลยาณมิตรทั้งหลายที่จะแนะนำหนทางสว่าง ให้ได้พบกับสันติสุข ภายในที่แท้จริงของชีวิต ในเทศกาลเข้าพรรษานี้ หลวงพ่อ อยากให้เป็นพรรษาที่พิเศษกว่าทุกๆ ปี คืออยากให้ทุกคน ได้ทำหน้าที่ยอดกัลยาณมิตร เชิญชวนเพื่อนรอบข้างให้มา ปฏิบัติธรรมร่วมกันที่บ้านของเรา อย่างน้อยบ้านละ ๑๐ คน

ใครมีญาติพี่น้อง มีเพื่อนพ้องมาก ก็ชักชวนกันสร้าง บารมีให้เต็มที่ บุญในตัวจะได้เพิ่มมากขึ้น เราจะได้บรืวารสมบัติ เป็นอานิสงส์ เกิดภพชาติใด จะได้อยู่ในแวดวงของกัลยาณมิตร ซึ่งจะช่วยประคับประคองให้เราสร้างความดียิ่งๆ ขึ้นไป เพราะ ฉะนั้น ให้เชิญชวนกันมาทำใจหยุดนิ่งที่บ้านของเรา จะได้เป็น บ้านกัลยาณมิตรที่สว่างไสวด้วยแสงธรรม หลวงพ่อเชื่อว่า ถ้าทำได้ตลอดทั้งพรรษาอย่างนี้ โลกจะเย็นลง สันติภาพจะ บังเกิดขึ้นเป็นอศักรัย